

[Justitsministeren]

se sager, er det udtrykkeligt sagt, at begæring fra en klager om at få tilsendt en kopi af indklagedes skriftlige udtalelse i reglen bør imødekommes; men også dette emne vil vi kunne drøfte nærmere i udvalget.

Det gælder naturligvis også det, som jeg tidligere har antydret, nemlig spørgsmålet om en bisidder, som hr. Wilhjelm også nævnte.

Jeg har generelt forstået, at der fra manges side er forståelse for, at det kan være rimeligt at foretage en justering af de gældende regler om lokalnævn. Der er her kun tale om en justering, det vil jeg erkende. De gældende regler har nu været i kraft i en periode, der svarer til to kommunalbestyrelsesvalgperioder, og vi foreslår altså nu, at vi prøver en ændret form, som jo vil kunne træde i kraft nogenlunde i forbindelse med den kommende kommunalperiode; så må vi se, hvordan det kommer til at virke i praksis.

Nathalie Lind (V):

Jeg siger tak til justitsministeren for den redegørelse, vi fik her, og også for de ret positive udtalelser, der kom om forskellige indlæg, bl. a. mit.

Ministeren sagde, at han forstod mig sådan, at jeg ikke havde den store betænkelighed ved nyordningen med hensyn til stemmeret/ikke-stemmeret, men jeg tilføjede dog – det vil jeg gerne understrege – at jeg forbeholdt mig at vurdere hele dette problem nærmere under udvalgsbehandlingen, og for at der ingen misforståelser skal være, må jeg have lov til at referere til det – som jeg også gjorde i første omgang – fra april 1979: at overvejelserne særlig koncentreredes om en ændret sammensætning af lokalnævn ved klagebehandlingen, men det ligger, om jeg så må sige, åbent dér. Det var imidlertid ikke en ændret sammensætning, ændrede procedureregler, der var det helt store problem for mit parti. Det, der er problemet – og jeg synes ikke, jeg er blevet meget klogere – er § 1, nr. 3, hvorom ministeren siger, at når kommunen har begæret politiets medvirken, kan man komme ind i visse habilitetsspørgsmål. Det er klart, at det kan man altid diskutere, for det er to parter; den ene anmoder, og den anden udfører, men dér er hovedprincippet jo, at politiet udfører på eget ansvar – hvem der end haver begæret – sine aktioner og har naturligvis samme pligt til at udføre

dem i overensstemmelse med de gældende retningslinjer, hvad enten det er en kommune eller en privat, der klager. Derfor finder jeg det fuldstændig urimeligt over for politiet, at hvis der kommer en klage over den ene part, nemlig over politiet, der har handlet på eget ansvar, skal der, fordi der i nævnet er en kommunal islæt, i alle tilfælde efter loven, også ved grundløse klager, foretages en undersøgelse. Jeg forstår også af de udtalelser, jeg har læst, både fra Dansk Kriminalpolitiforening og fra Dansk Politiforbund, at de tager stærkt afstand fra dette punkt, og jeg finder i virkeligheden, det er for smed at rette bager.

Jeg har absolut tillid til, at når politiet får en opgave – det være sig en vanskelig opgave som f. eks. at fjerne slumstormere el. lign. – at løse, vil det handle på samme måde, tage de samme forholdsregler, hvad enten rekvirenten er kommunen eller en privatperson, og derfor mener jeg, at det er ikke helt forkert, når f. eks. Dansk Politiforbund er inde på, at politipersonalet kan komme i politisk klemme. Man lægger det hele over på dem. Rejses der bare den mindste anklage, foretager man en undersøgelse, og man må ikke glemme – hvad enten det er på et større eller et mindre tjenestested – den belastning, det kan være for den pågældende, der har handlet, kan vi forudsætte, korrekt – der kan også være en fejl, det er noget andet – for så vurderer lokalnævnene jo, om det skal undersøges, men automatisk at foretage en undersøgelse i disse sager kan vi ikke være med til.

Hagen Hagensen (KF):

Den drøftelse, vi har haft her, har vist, at der kan være grund til at vurdere lokalnævnene og deres virke som helheder. Det vil vi også godt være med til at gøre. Jeg vil blot nu i denne omgang have lov til at sige, at jeg vil fastholde en bisidderordning, når der er tale om klager, der kommer for lokalnævnet. Jeg vil gøre det for at betrygge klageren, således at der ikke skal være nogen tvivl tilbage hos klageren om, at hans sag er blevet undersøgt på rette måde. Det betyder ikke, som jeg vist også nævnte i første omgang, at man skal lade alle klager komme til bedømmelse i nævnet, for der må ske en sortering af disse; der er så mange, om hvilke det kan